

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Ja, det er jo faktisk et godt spørgsmål, som hr. Holger K. Nielsen her stiller, som også sætter fingeren på det dilemma, som ansvarlige politikere, som ansvarlige regeringer ofte befinder sig i, og som vi f.eks. også befandt os i, da der skulle træffes beslutning om en international militæraktion på Balkan for at få fjernet Milosevic og få stoppet myrderierne i Kosovo. Dengang havde man nøjagtig den samme diskussion – FN's Sikkerhedsråd blev blokeret.

Men så var der altså alligevel nogen, der tog sagen i egen hånd, fordi en humanitær katastrofe truede, folkemord, i hvert fald udrensning, og gik ind med en styrke uden FN-mandat.

Jeg går ud fra, at hr. Holger K. Nielsen i dag ville sige, at det var rigtigt at gøre det. Det håber jeg hr. Holger K. Nielsen vil sige. At hr. Holger K. Nielsen vil sige, at det er nødvendigt, at der er international militær tilstedeværelse i Kosovo. Det viser de seneste ugers begivenheder jo at der er. Dengang man traf den beslutning tilbage i 1998-99, skete det, uden at der var et FN-mandat, simpelt hen fordi det internationale samfund sagde, at vi ikke passivt kunne se på, at en tyrann som Milosevic drev sit spil.

Så det er da et godt spørgsmål, men nogle gange er man altså nødt til at træffe en beslutning for at undgå, at en situation udvikler sig til noget utrolig farligt.

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg har ikke fået svar på spørgsmålet. Det er: Bør det ikke være FN's Sikkerhedsråd, som selv vurderer det? Men jeg kan forstå, at det mener den danske regering ikke at det skal være.

Omkring Kosovosituationen var man jo, som sagt af statsministeren, på vej til en humanitær katastrofe. Men det er jo ikke argumentet for den danske regerings deltagelse i Irakkrigen. Det har jo ikke på noget tidspunkt været argumentet. Det, som man argumenterer monomant med, er, at der ikke var et samarbejde mellem våbeninspektørerne og Saddam Hussein. Så alene af den grund er der jo omkring legaliteten en fuldstændig anden situation, bortset fra at jeg ikke synes, at vi skal inddrage Kosovodebatten i det her. Den er meget mere kompliceret end som så.

Men under alle omstændigheder har den danske regering ikke på noget tidspunkt omkring Irakkrigen brugt det argument, som her fremføres omkring Kosovoaktionen i sin tid.

Kl. 14.25

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, det har jeg ikke brugt som argument for den danske deltagelse i Irakkrigen, for det er noget helt andet. Men det viser virkelig, at hr. Holger K. Nielsen er ude på tynd is nu, fordi han ikke kan lide at snakke om Kosovo, selv om det er et svar på det spørgsmål, hr. Holger K. Nielsen stillede, nemlig om, hvem der egentlig skal træffe beslutningen.

Så tager jeg et eksempel, som i øvrigt også er et aktuelt eksempel, nemlig Kosovo, og går tilbage til 1998-99 og påviser, at dengang kunne FN's Sikkerhedsråd ikke beslutte sig. Det var blokeret, der kunne ikke blive enighed. Og så traf man en beslutning uden om FN's Sikkerhedsråd.

Jeg vil gerne prøve at undgå enhver misforståelse og sige, at jeg går ind for en international retsorden, hvor store og små lande skal følge et fælles sæt af spilleregler. Jeg tror bare, hr. Holger K. Nielsen er nødt til at erkende, at der kan være situationer, der er så farlige, at man der er nødt til at gøre op med sig selv: Skal der foreligge et udtrykkeligt nyt FN-mandat?

I situationen med Irak lå der gamle FN-mandater, som efter vores opfattelse var tilstrækkeligt grundlag. Faktisk vil jeg sige, at der lå et stærkere FN-grundlag for aktionen i Irak, end der lå for aktionen i Kosovo. Men det er ikke afgørende her. Det afgørende her er at svare på hr. Holger K. Niensens spørgsmål: Skal det altid være FN's Sikkerhedsråd, der skal beslutte, og der er Kosovo et eksempel på, at det er det altså ikke. Jeg ved ikke, om hr. Holger K. Nielsen i dag vil sige, at det var forkert at gå ind i Kosovo.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Søren Søndergaard som medspørger.

Søren Søndergaard (EL):

Nu kommer vi jo tilbage til spørgsmålet om FN-mandat under senere spørgsmål, så jeg vil prøve at blive ved det her, fordi jeg sådan set forstår, at der er en enighed mellem statsministeren og spørgeren om, at det, David Kay konkluderede, var, at ja, der var interesse for masseødelæggelsesvåben, der blev fundet nogle ting isoleret, men der var ingen våbenprogrammer, der blev ikke fundet nogen våbenprogrammer, og der blev ikke fundet nogen masseødelæggelsesvåben. Det var vel essensen af konklusionen.

Men når statsministeren så derudover skal forklare, hvordan det kan være, at man fra den danske regering alligevel så gang på gang før